

Sygn. akt II CZ 49/11

POSTANOWIENIE

Dnia 25 sierpnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Iwona Koper

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z powództwa A. K.

przeciwko PGE Zakładowi Energetycznemu

Spółce Akcyjnej w Ł.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 25 sierpnia 2011 r.,

zażalenia powódki na orzeczenie o kosztach zawarte w postanowieniu

Sądu Okręgowego

z dnia 10 lutego 2011 r.,

odrzuca zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 2 grudnia 2010 r., uwzględniając zażalenie powódki, uchylił postanowienie Sądu Rejonowego o stwierdzeniu swojej niewłaściwości miejscowej. Wniosek o uzupełnienie postanowienia z dnia 2 grudnia 2010 r. przez przyznanie powódce kosztów postępowania zażaleniowego Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 10 lutego 2011 r. oddalił, stwierdzając, że koszty te rozliczone zostaną – zgodnie z art.108 § 1 k.p.c. – w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji.

Sąd Najwyższy, rozpoznając zażalenie na to ostatnie postanowienie zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 394¹ § 1 k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji odrzucające skargę kasacyjną oraz skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, a także na postanowienie sądu drugiej instancji co do kosztów procesu, które nie były przedmiotem rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji. Ponadto zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, z wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 398¹ k.p.c., a także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji (art. 394¹ § 2 k.p.c.).

Zaskarżone postanowienie nie należy do żadnej grupy postanowień wymienionych w art. 394¹ § 1 i 2 k.p.c. Nie jest - wbrew określeniu przyjętemu w zażaleniu – „postanowieniem o kosztach procesu zawartym w postanowieniu Sądu Okręgowego”, o którym mowa w art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c., lecz postanowieniem w przedmiocie wniosku o uzupełnienie orzeczenia. Sąd Okręgowy, rozpoznając wniosek o uzupełnienie orzeczenia nie wydał orzeczenia uzupełniającego, lecz rozstrzygnął wniosek przez jego oddalenie. Od rozstrzygnięcia o uzupełnieniu orzeczenia, które może być pozytywne lub negatywne, trzeba odróżnić rozstrzygnięcie o samym wniosku, które może polegać na jego zwrocie (gdy nie został on uzupełniony w zakresie braków formalnych

w wyznaczonym przez przewodniczącego terminie), odrzuceniu jako niedopuszczalnego (np. wniesionego po upływie przepisanego terminu) oraz oddaleniu wniosku (gdy sąd stwierdza, że brak jest podstaw do żądania uzupełnienia orzeczenia).

Zażalenie nie podlega również hipotezie art. 394¹ § 2 *in principio* k.p.c., ponieważ zostało wniesione w sprawie, w której skarga kasacyjna nie przysługuje oraz nie jest zażaleniem na postanowienie kończące postępowanie w sprawie (por. postanowienie SN z 21 stycznia 2000 r., II CZ 174/99, nie publ.), co autor zażalenia przyznał, podnosząc w jego uzasadnieniu, że zaskarżone postanowienie jest „postanowieniem kończącym postępowanie incydentalne”, błędnie jednak utożsamiając zakończenie postępowania incydentalnego z zakończeniem postępowania w sprawie.

Z przytoczonych względów, zażalenie, jako niedopuszczalne należało odrzucić (art. 373 w zw. z art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c.).